

Kapitel 8

Kuba och världen

Solidaritetsens ö

Förbindelser med hela världen

Kuba har diplomatiska förbindelser med 167 länder, varav ambassader i 92 och konsulat i ytterligare 20 länder. Till undantagen hör – naturligtvis, på grund av blockaden – USA och dess ”allierade” Israel.

Många nya kontakter har upprättats under 90-talet och under 2000-talets första år. Kuba får varje år officiella besök av statschefer, regeringschefer eller ministrar från många olika länder. Samma år som påven Johannes Paulus II besökte Kuba, fick Kuba också besök av ett 20-tal talmän i olika länders nationella parlament.

Kuba är medlem i:

- Alliansfria ländernas rörelse, sedan första toppmötet i Belgrad 1961
- Världshandelsorganisationen WTO och dess föregångare GATT (sedan GATT:s grundande)
- Interparlamentariska unionen
- Latinamerikas parlamentariska union
- ACS, Karibiska Staternas Förbund, sedan 1994
- ALADI, sedan 1999 (Latinamerikas Integrationsorganisation med 12 medlemsländer)
- SELA (Latinamerikas Ekonomiska System)

Kuba deltar i de årliga Ibero-amerikanska toppmötena (alla latinamerikanska länder plus Spanien och Portugal). 1999 hölls det Ibero-amerikanska toppmötet i Havanna.

Kuba är observatör i Lomé-konferensen (f.d. kolonier till EU-länder) sedan 1999.

I april 2000 hölls sydländernas toppmöte i Havanna där 134 länder deltog, den s.k. 77-gruppen.

Kuba är *inte* med i IMF, Internationella Valutafonden. IMF är själva symbolen för den rådande orättvisa världsordningen och borde avskaffas enligt Kuba.

Handelsutbyte

43 procent av Kubas handelsutbyte sker med Europa, varav 77 procent med länderna i EU, t.ex. Spanien, Frankrike och Italien. 37 procent av Kubas handel

sker med amerikanska länder, varav två tredjedelar med Latinamerika och Karibien. Förutom handel svarar Kanada för viktiga investeringar, t.ex. i gruvindustrin. 18 procent av Kubas handel sker med Asien och 2 procent med Afrika och Oceanien. Kuba har handelskontakter med 3000 olika företag i sammanlagt 160 länder.

Kuba–USA Jordbruks- och Livsmedelsmessa ägde rum i Havanna i oktober 2002. 288 USA-företag från 33 av USA:s delstater deltog. 30 företag kom från Florida. Intresset visade att blockaden är en anakronism.

Havannas 20:e handelsmessa ägde rum senare under oktober 2002. Det är den största handelsmässan i Latinamerika. 1000 gästande företag från 50 länder och 500 kubanska företag deltog.

Utvecklingssamarbete

Kuba har utvecklingssamarbete med 142 länder, de flesta i tredje världen och med Kuba som biståndsgivare. I den rika världen finns samarbete med 21 länder, de flesta i Europa. EU ställer dock krav på regimskifte på Kuba som villkor för att med Kuba ingå sådant samarbetsavtal som finns med alla andra länder i Latinamerika. EU ger humanitärt bistånd till Kuba efter orkaner m.m.

Bilateralt statligt bistånd kommer framför allt från Spanien och Kanada, och med det följer, även om det inte är några stora summor, också bistånd från Non-Governmental Organisations – NGO:s, dvs. icke regeringsanknutna organisationer.

Det sammantagna biståndet från Spanien uppgick 1998 till 12,5 miljoner dollar. Med Kanada finns ett flerårigt biståndsavtal omfattande 36 miljoner dollar. Gåvobiståndet 1998 uppgick till 10 miljoner dollar.

Frankrike har beslutat innefatta Kuba bland ”prioriterade biståndsområden”. 2001 gavs 30 miljoner dollar i krediter. Italien bidrog med 700.000 dollar till ett program för utveckling på lokal nivå.

Det är dock främst s.k. NGO-organisationer i Europa som är inbegripna i utvecklingssamarbete med Kuba, inte regeringar. För närvarande har Kuba konkreta samarbetsprojekt med ett hundratal NGO-organisationer, de flesta europeiska och kanadensiska. En norsk organisation, Norsk Folkehjälp,

har ett biståndsprogram på 30 miljoner norska kronor 1999–2002.

I april 1999 krävde EU:s NGO-organisationer för samhällsutveckling, samlade till årsmöte, att EU skulle sluta samarbetsavtal med Kuba som man gjort med andra latinamerikanska länder och stärka samarbetet inom ekonomi, kultur och handel, i en anda av ömsesidig respekt och att Kuba skulle inbjudas att bli medlem i ACP-gruppen, dvs. länderna i Afrika, Karibien och Stilla Havet.

Inom EU-parlamentet finns en grupp som arbetar mot USA:s blockad och för att avskaffa EU:s särbehandling av Kuba. Många nationella parlament i Europa har också egna sådana grupper, dock ej Sveriges.

Kuba och Sverige

Sverige gav bistånd till Kuba från 1969 till 1980. De sista åren var biståndet starkt nedskuret. Anledningen var Kubas hjältemodiga militära stöd till Angola mot invasionen från Sydafrika, där apartheidregimen härskade.

Efter 1980 ersattes biståndet av ett ”bredare samarbete”: handels- och kulturutbyte samt industriellt och tekniskt samarbete.

Med den borgerliga regeringen Carl Bildts tillträde år 1991 genomfördes dock en snabb nedkyllning i relationerna Sverige–Kuba. Kulturutbyte sades endast kunna ske med kubaner som ”inte är lierade med regimen på Kuba”. Regeringen Bildt hade kontakter med CIA-projektet ”Demokratiska Plattformen”, där Carlos Alberto Montaner i Madrid är en spindel i nätet (se kapitel 7 Exilkubaner och ”dissidenter”).

När socialdemokratin återtog regeringsmakten 1994 återupptogs i viss utsträckning det tekniskt-vetenskapliga och kulturella utbytet med Kuba. I europamåttstock är dock de svenska insatserna och utbytet ringa. 1998 bidrog Sverige med 40.000 dollar, framför allt för att utbilda kubanska ekonomer i marknadsekonomi. Som villkor för egentligt biståndssamarbete har den svenska regeringen under senare tid krävt regimskifte och grundlagsförändringar på Kuba.

Solidaritetsens ö

Mer än 51.000 kubaner har deltagit i biståndsarbete inom hälsovårdssektorn sedan början av 60-talet och ett mindre antal har varit ute som alfabetisörer och lärare. Inom hälsovården ger Kuba idag stöd till 21 olika länder och 2.878 kubanska läkare och hälsovårdspersonal medverkar.

Mer än 40.000 ungdomar från Afrika och Latinamerika har fått sin utbildning på Kuba. Enda villkoret är att de efter utbildningen återvänder till sitt eget land och använder sina kunskaper där.

1998 öppnades *Latinamerikanska Läkarskolan* i Havanna. Där studerar mer än 6.000 unga människor, huvudsakligen från Latinamerika. 1998 öppnades också *Karibiska Läkarskolan* i Santiago de Cuba, framför allt riktad till fransktalande studenter från Haiti.

År 2000 gick erbjudandet om fria läkarstudier på Kuba också till fattiga ungdomar från USA, och 2002 hade ett 60-tal ungdomar därifrån påbörjat sina studier på Kuba. Totalt finns 500 platser för sådana gratisstipendiater från USA.

Kuba erbjuder att gratis sända ut tusentals läkare genom WHO till behövande länder i världen, men begär att de rika länderna skall bidra med medicin och utrustning. Hittills har Tyskland, Frankrike, Japan och Sydafrika överenskommit om att samarbeta med Kuba med medicinsk utrustning och mediciner i sådant ”triangelbistånd” i länder som Honduras, Niger, Mali och Haiti.

Kubas läkar- och hälsovårdsarbetare har gjort stora insatser i Centralamerika efter orkanen Mitch 1998. I Guatemala lyckades kubanerna halvera barnadödligheten i de områden där de arbetade. De har räddat minst 25.000 liv enligt Guatemalas hälsovårdsminister.

Ca 16.000 barn och 1.000 vuxna från det kärnkraftsolycksdrabbade Tjernobyl har fått kostnadsfri läkarvård och rekreation på Kuba.

Ett annat exempel är Kubas hälsovårdsinsatser i Ghana. De 200 kubanska hälsovårdsarbetarna inkluderar läkare, laboratoriepersonal m.m. De är utspridda i Ghanas olika regioner. Från oktober 2001 till maj 2002 behandlade de 717.493 patienter, inkl. 12.556 operationer och 1.105 patienter som behövde dialys. Kubanerna behandlar allvarliga sjukdomar som hjärnhinneinflammation Hepatit B, tuberkulos, glaukom och HIV/AIDS. Mycket arbete läggs ned på förebyggande hälsovård, särskilt mödravård. I ett par av Ghanas regioner, har spädbarnsdödligheten sjunkit från 66 promille till 10 promille. Ghana har nu, enligt kubanskt mönster, inlett nya satsningar på landsbygdkliniker och utbildning av hälsovårdspersonal för att nå landets mest avlägsna delar. Kubanerna är en stor inspiration för oss, säger Ghanas hälsovårdsminister.

Kuba och tredje världen

Fidel Castros första utlandsresa som statsminister gick i februari 1959 till USA. Han fick träffa vicepresident Richard Nixon som efter samtalet antecknade att ”Castro var obotligt naiv beträffande kommunismen” och att ”vi kommer att bli tvungna att behandla honom därefter”.

Kubas första utrikespolitiska offensiv, efter att USA visat sina avsikter att störta den nya regimen, riktades mot tredje världen. I juni 1959 skickades

Che Guevara ut för att knyta kontakter i Afrika och Asien. Han reste till Egypten och träffade president Gamal Abdel Nasser, till Indien och träffade premiärminister Jawaharlal Nehru och hans dotter Indira Gandhi, till Burma, Thailand, Japan, till Indonesien där han talade med president Achmed Sukarno, till Singapore, Malaysia och Pakistan. Resan avslutades efter nästan tre månader med Jugoslavien och president Tito. Fidel Castro reste till Venezuela, Argentina och Uruguay.

När USA i oktober 1960 förbjöd all handel med Kuba reste Che Guevara till Moskva för att förhandla fram ett handelsavtal för att sälja socker och köpa olja. Han reste också till Kina, Vietnam, Mongoliet och Nordkorea.

Under tiden utövade USA tryck på alla latinamerikanska länder så att de, med undantag för Mexiko, bröt förbindelserna med Kuba. Två presidenter som inte varit beredda att bryta med Kuba störtades (Brasilien, Argentina).

Kuba gick med i de alliansfria ländernas rörelse och började uppträda i FN och på internationella konferenser som en militant företrädare för nationell befrielse i tredje världen. Kuba stödde befrielsekampen i Algeriet, Vietnam och Kongo. Che Guevara talade mot den rika världens utplundring av de fattiga länderna på FN-konferensen *Handel och Utveckling* i Genève 1964. I slutet av 1964 angrep han inför FN:s Generalförsamling i New York USA:s engagemang i Kongo på kuppmakaren Moise Tshombes sida och mordet på premiärminister Patrice Lumumba. Från New York reste han till Algeriet och till Brazzaville i Kongo. Han träffade Angolas president Agostinho Neto och försäkrade den angolanska befrielse rörelsen MPLA om Kubas stöd. Han träffade också premiärminister Kwame Nkruma i Ghana och president Julius Nyerere i Tanzania och företrädare för den kongolesiska befrielse rörelsen i Patrice Lumumbas efterföljd.

Sitt sista stora internationella framträdande gjorde Che Guevara i Algeriet i februari 1965 på ett ekonomiskt seminarium anordnat av den afroasiatiska solidaritetsrörelsen. Där kritiserade han de socialistiska länderna för att inte mer solidariskt stödja befrielsekampen och den ekonomiska uppbyggnaden i de fattiga länderna. Han diskuterade med president Achmed Ben Bella om möjligheterna att stödja befrielsekampen i Kongo. Han talade även med Nasser om detta, men Nasser avrädde.

Några månader senare inleddes stödet, och det blev så småningom ända upp till 100 kubaner i Kongos urskog under Che Guevaras ledning. Men över sex månaders djungelstrider 1965 mot Tshombes och CIA:s styrkor och mot legosoldater

från Sydafrika och Rhodesia slutade i ett katastrofalt nederlag.

Under 60-talets första år etablerade Kuba också kontakter med olika små gerillagrupper i Latinamerika, och stödde dem framför allt med träning på Kuba, men också med vapen. Samtidigt uppmanade Kuba, med första och andra Havanna-deklarationerna, kristna och marxister i Latinamerika att gå samman mot den gemensamma ärkefienden, USA-imperialismen.

Efter oktoberkrisen 1962, då Kuba ansåg sig sviket av Sovjetunionen som förhandlade med USA över Kubas huvud om de sovjetiska missilerna på Kuba, utvecklades också kontakterna med Kina. Emellertid försökte Kuba hålla sig neutral i de motsättningar mellan Sovjetunionen och Kina som blev oförsonliga efter den kinesiska kulturrevolutionen 1966. Kinas försök att med utpressning – annars skulle risleveranser upphöra – tvinga Kuba att ta ställning, ledde 1967 till politisk brytning mellan de två ländernas kommunistpartier, även om diplomatiska förbindelser mellan länderna vidmakthölls. Handelsutbytet sjönk till ett minimum. Bottenläget i förbindelserna mellan Kuba och Kina nåddes när Kuba gav militärt stöd till MPLA, medan Kina, tillsammans med bl.a. Sydafrika och USA, stödde FNLA och UNITA. Under 80-talet normaliserades förbindelserna gradvis mellan Kuba och Kina, och handeln ökade. På 90-talet blev förhållandena betydligt bättre, och handeln omfattande. Det förekommer också kinesisk-kubanska samriskföretag.

1966 samlades befrielseledare från hela världen i Havanna för Trikontinentalkonferensen. Där bildades OSPAAAL, Organisationen för solidaritet med Asien, Afrika och Latinamerika. Tanken var att alla progressiva och revolutionära krafter skulle ena sig i kampen mot imperialismen, och lämna de interna motsättningarna åt sidan för att stödja Vietnam. Men man kunde inte enas om någon gemensam strategi. De traditionella kommunistpartierna i Latinamerika visade stor tveksamhet, och inte heller Sovjetunionen, Östeuropa eller Kina ställde upp. Till konferensen kom ett budskap från Che Guevara: *Vietnam får inte lämnas ensamt.*

Med mordet på Che Guevara 1967 fick drömmen om väpnat uppror i Latinamerika ett bakslag. Kuba fokuserade sin anti-imperialistiska solidaritet på Vietnam. Redan 1963 hade på Kuba bildats världens första solidaritetskommitté för Vietnam. 1969 inrättade Kuba sin ambassad på befriat område i Sydvietsnams djungler. 1973 besökte Fidel Castro de befriade områdena i söder. Flera tusen kubaner deltog sedan i återuppbyggnadsarbetet i Vietnam efter segern över USA 1975.

Kuba och Sovjetunionen

På Kuba fanns 1960 knappast en maskin, eller ens en skruv, som inte var tillverkad i USA. USA:s blockad kunde bara övervinnas genom en total omläggning av handeln, och Sovjetunionen och Östeuropa var den möjlighet som stod till buds. Handeln påbörjades 1961 och utvecklades snabbt under 60-talet. Långsiktigt var målet för Kuba en integration med ett befriat Latinamerika, men under tiden ansågs alliansen med Sovjetunionen/Östeuropa vara enda möjliga vägen för överlevnad och utveckling. Under 70-talet införlivades Kuba i SEV med fördelaktiga krediter och handelsavtal, och kontakterna med de östeuropeiska länderna blev dominerande i utrikesförbindelserna.

Men Kuba behöll sina särskilda kontakter och sin ställning i tredje världen och blev en ledande anti-imperialistisk kraft i de Alliansfria ländernas rörelse. Särskilt visade Kuba sin solidariska utrikespolitik gentemot befrielsekampen i Södra Afrika.

Med omvälvningarna i Sovjetunionen och Östeuropa 1989-92 upphörde alla krediter och i stort sett all handel. Sedan dess har viss handel med Ryssland återtagits, och Kuba har diplomatiska förbindelser med de flesta av de forna Warszawa-paktsländerna. Flera av dem har dock öppet anslutit sig till USA:s politik att tvinga fram ett systemskifte också på Kuba. Mest aktiva är Polen och Tjeckien.

Befrielsekampen i Södra Afrika

Sydafrikanska förband invaderade Angola söderifrån 1975. De var på väg att erövra huvudstaden Luanda tillsammans med Mobutus trupper från Zaire och högergrupperna FNLA och UNITA, för att förhindra befrielsekampen MPLA:s maktövertagande.

Den överenskommelse som uppnåtts mellan MPLA och den forna kolonialmakten Portugal hotades att omintetgöras. Då bad MPLA om militär hjälp från Kuba. I november 1975 flögs kubanska trupper till Luanda, rekryterade bland tiotusentals frivilliga. De sydafrikanska styrkorna drevs ur Angola efter hårda strider.

På begäran från MPLA-regeringen blev kubanska trupper kvar som en säkerhet mot förnyade sydafrikanska angrepp in på angolanskt territorium. Sydafrikansk militär tränade och beväpnade UNITA, som förde ett skoningslöst terrorkrig mot civilbefolkningen i södra Angola. UNITA fick också flera hundra miljoner dollar i stöd från USA. Angolas ekonomi raserades.

1988 försökte Sydafrika återigen att på allvar besegra MPLA militärt. En invasion i stor skala genomfördes. Men också denna gång drevs apartheidregimens styrkor tillbaka. Genom en

blixtinsats flögs förstärkningar in från Kuba, och kubanska förband, tillsammans med MPLA- och SWAPO-styrkor, besegrade den sydafrikanska armén vid den sydangolanska staden *Cuito Cuanavale*.

Slaget vid Cuito Cuanavale öppnade vägen för de förhandlingar som ledde fram till avtalet om Namibias självständighet. Avtalet genomfördes i enlighet med tidigare FN-resolutioner om Namibia. Efter nästan 15 år kunde de kubanska trupperna lämna Angola. Nederlaget vid Cuito Cuanavale var också pådrivande för apartheidregimens upplösning i Sydafrika, frigivningen av Nelson Mandela och ANC:s seger i valet 1994.

Den alliansfria rörelsen

Kuba blev medlem av den alliansfria rörelsen 1961, vid det första toppmötet i Jugoslaviens huvudstad Belgrad. Vid det sjätte toppmötet i Havanna 1979 hade antalet medlemsländer stigit från 25 till 95. Rörelsen hade i slutet av 70-talet utvecklats till en kraft i världspolitiken, som i flera viktiga avseenden samlade tredje världens länder mot imperialismen.

Mötet i Havanna 1979 blev en stor framgång, och under stor uppslutning utsågs Fidel Castro till ny ordförande. USA:s splittringsförsök fördömdes, och Kuba prisades för sina insatser i Angola.

Kravet på en ny ekonomisk världsordning stod i centrum för den alliansfria rörelsen under 70-talet. Men istället för en solidarisk världsordning har skuldbördan, Internationella Valutafonden och Världsbankens politik drivit ner det ena efter det andra av de fattiga länderna i permanent ekonomisk kris. Rörelsen har inte kunnat upprätthålla sin samlade kraft. Toppmötet i Belgrad 1989 öppnades i skuggan av den förestående upplösningen av Sovjetunionen och Östeuropa, och etablerandet av en ny världsordning, dock ej av alliansfritt slag. I slutdokumentet fördömdes USA:s invasion av Panama, och rörelsen bekräftade åter sitt krav på USA att lämna Guantánamobasen och upphöra med blockaden mot Kuba.

Under 90-talet drevs de progressiva krafterna i den alliansfria rörelsen tillbaka. Rörelsens internationella styrka försvagades.

Långsam integration med Latinamerika

Ett hopp om framtiden återuppstod i Latinamerika i och med Unidad Populares seger i Chile, och samarbetskontakterna med Kuba utvecklades snabbt, för att lika snabbt totalt upphöra med CIA:s och Augusto Pinochets kupp 1973. Med den hade nästan alla länder i södra Latinamerika militärdiktaturer.

Parallellt gick USA ner sig i kriget mot Indokina och dess prestige var efter Vietnams seger 1975 på

bottennivå. De civila latinamerikanska regimernas följsamhet gentemot USA började luckras upp i mitten av 70-talet. 1975 upphävde OAS, Amerikanska Staternas Organisation, förbudet att handla med Kuba. USA:s embargo vidmakthölls dock. Och efter Nicaraguas befrielse 1979 gick USA till kontraoffensiv mot Nicaragua, mot de växande befrielseörelserna i El Salvador och Guatemala och mot Kuba som betraktades som roten till det onda.

Ett tiotal latinamerikanska länder återupprättade dock diplomatiska förbindelser med Kuba trots USA:s bestämda protest. Med de demokratiska öppningarna i Latinamerika i slutet på 80-talet har Kuba sedan kunnat fortsätta att bryta sin påtvingna isolering från världsdelen. 1988 fanns Fidel Castro med i raden av latinamerikanska statschefer när den nyvalde presidenten Rodrigo Borja installerades i Ecuador, och likaså när Carlos Salinas svor ämbetseden i Mexiko. Året efter besökte Castro Venezuelas huvudstad Caracas när landets president Carlos Andrés Pérez tillträdde, och 1990 besökte Castro Brasilien när president Fernando Collor de Mello svor ämbetseden. Ett genombrott kom med Kubas deltagande i det första Ibero-amerikanska toppmötet i Mexiko 1991, och i de som sedan ägt rum årligen.

När EU:s statsministrar mötte de latinamerikanska kollegorna i Rio de Janeiro i augusti 1999 var det också Fidel Castro som ställde de obekväma frågorna till de församlade statscheferna och ministrarna om NATO:s nya strategi:

”Vi skulle vilja att ni klargjorde om länderna i Latinamerika och Karibien ingår eller ej i det NATO definierar som sitt euroatlantiska utkantsområde? EU har efter mycket diskussion beslutat att stödja ett uttalande från detta toppmöte om full respekt för internationell rätt och FN-stadgans avsikter och principer, principerna om icke inblandning, respekten för suveräniteten, staternas jämställdhet och självbestämmande. Betyder det att även USA åtar sig att respektera dessa principer som dess allierade skrivit under? Vilken hållning skulle EU inta om USA på egen hand skulle besluta sig för att bomba något av de här närvarande latinamerikanska och karibiska länderna?”

”Frihandel” i Amerika

I april 2001 tog USA initiativ till att bilda FTAA (Free Trade Area of the Americas, Amerikas frihandelsområde). FTAA ska knyta Latinamerika och Karibien till USA på samma ojämlika villkor som Mexiko sedan 1994 haft genom NAFTA.

Detta är ett steg i att underminera den integration i Latinamerika som Kuba verkat för. Det är

oroande att statscheferna på den amerikanska kontinenten ställde upp på USA:s villkor och godtog uteslutningen av Kuba ur FTAA-konferensen i Quebec. Bakgrunden är den ekonomiska krisen som får dem att ge upp sin självständighet och sälja ut sina länder till USA.

Fidel Castro har uppmanat folken i Latinamerika och Karibien att kräva folkomröstningar innan beslut fattas om att länderna skall gå med i FTAA.

Elfte september 2001

Efter terrorattackerna mot World Trade Center i New York och Pentagon i Washington den 11 september 2001 var Kuba en av de första att uttala sitt fördömande. I Kubas regeringsuttalande uttryckte man sin djupa medkänsla med USA:s folk, och erbjöd sig att ställa sina begränsade resurser till förfogande för mänsklig och medicinsk hjälp till offren. Kubas president Fidel Castro påminde om att Kuba under 40 år utsatts för 100-tals terroristangrepp med ursprung i USA, och därför med desto större kraft och moral fördömer all slags terrorism. Han sa att det är dags att skapa en international mot terrorismen, som också innefattar kamp mot statsterrorism och folkmord.

Kuba har anslutit sig till de 12 FN-konventioner som finns mot terrorism, och som avser bekämpning av flygplanskapningar, politiska mord, terrorhot mot sjöfarten, finansiering av terrorism m.m. Kuba kräver att USA också undertecknar alla dessa.

Kuba skiljer mellan befrielsekrig mot inhemska eller utländska förtryckare, krig som folken har rätt att föra när inga andra utvägar finns, och terrorism som är aktioner riktade mot en oskyldig civilbefolkning. Kubas ståndpunkt är att terrorism aldrig kan försvaras, inte ens under befrielsekrig.

Enhet för att rädda mänskligheten

Kubas utrikespolitik är dokumenterad i dess ledares olika tal på Kuba, i FN, på toppmöten, och i Kubas agerande i praktiken.

Kuba fördömde NATO:s bombkrig mot Jugoslavien som ett brott mot internationell rätt och FN-stadgan. Kuba fördömer krigsagerandet mot Afghanistan och Irak. Kuba fördömer USA:s upprustning och satsning på stjärnornas krig.

I juni 2001 var Kuba värd för en latinamerikansk FN-konferens för att skapa enhet kring en väg till rättvis fred för det palestinska folket. Trots att Kuba är ett tredje världens land med knappa resurser lägger Kuba ner kraft för att kunna delta i de internationella samarbetsorganens arbete.

Kuba tar initiativ för att nå enhet och sammanhållning mellan tredje världens länder och progressiva krafter i de rika länderna för att förändra världen i mänsklig riktning.

Med sina tusentals läkare och andra som arbetar solidariskt i fattiga länder visar Kuba också var man står utrikespolitiskt.

Genom att satsa på att det egna folket är välutbildat och välorienterat om situationen i världen utvecklar Kuba sin förmåga att ta sitt ansvar för mänsklighetens framtid. Kuba har flera akademiska institut för att utveckla sin kunskapsbas för det utrikespolitiska arbetet.

Kuba agerar till försvar av FN som nationernas gemensamma forum och organ för att lösa mänsklighetens problem på fredlig väg. Kuba kritiserar USA för dess missbruk av FN, för dess krigspolitik och tröghet att betala skulderna till FN.

Kuba kräver en demokratisering av FN. Säkerhetsrådet behöver göras större så att tredje världens länder blir representerade rättvist i förhållande till sin folkmängd. Den odemokratiska

vetorätten behöver avskaffas. Om det visar sig svårt att nå överenskommelse att avskaffa vetorätten bör vetorätten utsträckas till fler länder, länder från tredje världen, i väntan på att den avskaffas helt. Kubas prioriteringar 2002 i det utrikespolitiska arbetet är:

- Fortsätta kampen mot USA:s blockad och annan aggression från USA mot Kuba
- Bekämpa terrorismen
- Försvara världens fattiga länders rätt till utveckling
- Förklara effekterna av FTAA, USA:s frihandelsavtal, för länderna i regionen
- Arbeta för att bekämpa den globala AIDS-krisen